

Av **eldste Jeffrey R. Holland**
i De tolv apostlers quorum

Et banner for folkene

Hvis vi underviser ved Ånden og dere lytter ved Ånden, vil vi nå inn til noe som berører dere.

Jeg har blitt så rørt av hver eneste strofe av salmene som har blitt sunget og hvert eneste ord som har blitt uttalt, at jeg ber om at jeg i det hele tatt må være i stand til å snakke.

Før han forlot Nauvoo vinteren 1846, hadde president Brigham Young en drøm hvor han så en engel som sto på en kjegleformet høyde et sted i vest og pekte på dalen nedenfor. Da han kom til Saltsjødalen 18 måneder senere, så han like ovenfor stedet hvor vi nå er forsamlet, den samme fremtredende høyden som han hadde sett i synet.

Som det ofte har blitt fortalt fra denne talerstolen, ledet bror Brigham en håndfull ledere til toppen og kalte den Ensign Peak, et navn som var spekket av religiøs betydning for disse israelittene i nyere tid. 25 århundrer tidligere hadde profeten Jesaja erklært at i de siste dager "skal fjellet der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene ... [og der skal han] løfte et banner for folkene".¹

Brødrene så på sitt øyeblikk i historien som en delvis oppfyllelse av denne profetien, og ønsket å lage et banner for å gjøre "et banner for folkene" mer bokstavelig. Heber C. Kimball fant frem et gult halstørkle. Bror Brigham knyttet det til eldste Willard Richards' spaserstokk og

plantet det provisoriske flagget i bakken, idet han erklærte at Saltsjødalen og de omkringliggende fjellene er stedet profetien sier at Herrens ord skal utgå fra i de siste dager.

Brødre og søstre, denne general-konferansen og de andre årlige og halvårlige versjonene av den er videreføringen av denne tidlige erklæringen til verden. Jeg vitner om at møtene disse to dagene er atter et bevis på at, slik salmen vår sier, "Sions fane vaier fritt"² – og den doble betydningen av ordet *fane* er så absolutt tilsiktet. Det er ingen tilfeldighet at det engelske tidsskriftet med konferansetalene ganske enkelt heter *Ensign* [Banneret].

Nå som konferansen nærmer seg slutten, vil jeg at dere i dagene fremover skal grunne, ikke bare på budskapene dere har hørt, men også på det unike fenomen som general-konferansen i seg selv er – hva vi som siste-dagers-hellige tror at slike konferanser er og hvordan vi vil at verden skal oppleve dem. Vi vitner for alle nasjoner, stammer, tungemål og folk at Gud ikke bare lever, men også at han taler, og at de råd dere har hørt for vår tid, under Den hellige ånds veiledning, er "Herrens vilje, ... Herrens ord, ... Herrens røst og Guds kraft til frelse".³

Kanskje dere allerede vet (og hvis ikke, burde dere det) at med

sjeldne unntak får ingen mann eller kvinne som taler her, tildelt emne. Hver av dem må faste og be, studere og søke, starte og stoppe og starte igjen til han eller hun er trygg på at for denne konferansen akkurat nå, er hans eller hennes emne det som Herren ønsker at taleren skal fremlegge, uavhengig av personlige ønsker eller preferanser. Hver eneste mann og kvinne dere har hørt de siste 10 timene av generalkonferansen, har prøvd å være tro mot denne tilskyndelsen. Hver av dem har grått, bekymret seg og oppriktig bedt Herren veilede deres tanker og uttrykk. Og akkurat slik Brigham Young så en engel stående over dette sted, ser jeg engler stående på dette sted. Mine brødre og søstre blant Kirkens funksjonærer på generalplan vil være ubekvemme med denne beskrivelsen, men det er slik jeg ser dem – jordiske budbringere med englers budskap, menn og kvinner som har de samme fysiske, økonomiske og familiemessige vanskeligheter som dere og jeg har, men som i tro har viet sitt liv til det kall de har mottatt, og plikten til å forkynne Guds ord, ikke sine egne.

Tenk på mangfoldet i budskapene dere hører – noe som er enda mer mirakuløst med tanke på at det ikke foregår annen koordinering enn himmelens veiledning. Men hvorfor skulle de ikke være mangfoldige? Det meste av vår forsamling, sett eller usett, består av medlemmer av Kirken. Men på grunn av fantastiske nye kommunikasjonsmetoder, er en stadig større del av konferansenes publikum ikke medlem av Kirken – ennå. Derfor må vi tale til dem som kjenner oss svært godt, og til dem som ikke kjenner oss i det hele tatt. Bare innenfor Kirken må vi tale til barna, ungdommene og de unge voksne, de middelaldrende

og de eldre. Vi må tale til familier og foreldre og barn som bor hjemme, samtidig som vi taler til dem som er ugifte, uten barn og kanskje bor veldig langt hjemmefra. I løpet av en generalkonferanse understreker vi alltid de evige sannhetene tro, håp, kjærlighet⁴ og Kristus korsfestet,⁵ samtidig som vi uttaler oss direkte om aktuelle moralske problemstillinger. Vi befales i Skriftene: "Tal ikke om annet enn omvendelse til denne generasjon"⁶, samtidig som vi skal forkynne "godt budskap for de elendige [og] forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte". Uansett hvilken form de tar, vil konferansbudskapene "utrope frihet for de fangne"⁷ og erklære

"Kristi uransakelige rikdom".⁸ Med det store mangfold i budskap antar vi at det vil være noe for alle. I denne sammenheng tror jeg president Harold B. Lee sa det best for mange år siden da han sa at evangeliet er "til velbehag for de plagede og til plage for de velbehagelige".⁹

Vi ønsker alltid at vår undervisning på generalkonferansen skal være like generøs og innbydende som Kristi undervisning opprinnelig var, samtidig som vi husker den disiplin som alltid var nedlagt i hans budskap. I den mest kjente preken noensinne begynte Jesus med å erklære de storartede velsignelser som vi alle ønsker – velsignelser som ble lovet de fattige i

ånden, de rene av hjertet, fredsstifterne og de saktmodige.¹⁰ Hvor oppbyggende disse saligprisningene er og hvor lindrende de er for sjelen. De er sanne. Men i den samme prekenen viste også Frelseren at veien for fredsstifteren og den rene av hjertet nødvendigvis måtte bli stadig snevrere. "Dere har hørt det sagt til de gamle: Du skal ikke slå i hjel," sa han. "Men jeg sier dere: Den som ... harmes på sin bror, skal være skyldig for domstolen."¹¹

Og likeledes:

"Dere har hørt det er sagt: Du skal ikke drive hor!

Men jeg sier dere: Hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte."¹²

Jo høyere disippelens vei kommer, jo smalere blir den, helt til vi når prekenens høydepunkt som tvinger oss ned på kne, som eldste Christofferson nettopp talte om: "Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen."¹³ Det som var mildt i den innledende lojalitets lavland, blir intenst anstrengende og svært krevende på høyden av det sanne disippelskap. De som tror at Jesus forkynte at vi ikke kan trå feil, har åpenbart ikke lest den lille skriften i kontrakten! Nei, når det gjelder disippelens vei, selger ikke Kirken hurtigmat. Vi kan ikke alltid få det "på vår måte". En dag skal *hvert* kne bøyes og *enhver* tunge bekjenne at Jesus er Kristus og at frelse bare kan komme på *hans* måte.¹⁴

Ettersom vi ønsker å formidle både det strenge og det lindrende i våre konferansetaler, skal dere vite at når vi taler om vanskelige emner, er vi klar over at ikke alle ser pornografi, unndrar seg ekteskap eller har forbudte seksuelle forbindelser. Vi vet at ikke alle bryter sabbatsbudet eller bærer falskt vitnesbyrd eller mishandler en

ektefelle. Vi vet at mesteparten av vårt publikum *ikke* er skyld i slike ting, men vi er høytidelig forpliktet til å advare dem som er det – hvor de enn måtte befinne seg i verden. Så hvis dere prøver å gjøre så godt dere kan – hvis dere for eksempel prøver å ha familiens hjemmeaften til tross for spektaklet som noen ganger råder i et hus fullt av små spetakkelmakere – så gi dere selv høye karakterer når vi kommer til dette emnet, og lytt etter et annet emne det tales om hvor dere kanskje ikke er like flinke. Hvis vi underviser ved Ånden og dere lytter ved Ånden, vil en eller annen av oss komme inn på deres omstendigheter og sende et personlig profetisk budskap direkte til dere.

Brødre og søstre, på generalkonferansen bærer vi vårt vitnesbyrd sammen med andre vitnesbyrd som vil komme, for på den ene eller den annen måte *vil* Gud la sin røst bli hørt. “Jeg sender dere ut for å vitne og advare folket,” har Herren sagt til sine profeter.¹⁵

Bukarest, Romania

“[Og] etter deres vitnesbyrd følger jordskjelvs vitnesbyrd ... tordenens røst og lynets røst og uværets røst, og ... røsten av havets bølger som skyller over sine bredder ...

Og engler skal ... rope med høy røst [og] blåse i Guds basun.”¹⁶

De jordiske engler som kommer til denne talerstol, har på sin egen måte “blåst i Guds basun”. Hver tale er alltid, per definisjon, både et vitnesbyrd om kjærlighet og en advarsel, akkurat som naturen selv både vil vitne med kjærlighet og advare i de siste dager.

Snart vil president Thomas S. Monson komme til talerstolen for å avslutte denne konferansen. Jeg vil gjerne si noe personlig om denne avholdte mannen, som er seniorapostel og profet for den tid vi nå lever i. Gitt det ansvar jeg har omtalt og alt dere har hørt på denne konferansen, er det opplagt at en profets liv ikke er enkelt, og president Monsons liv er ikke enkelt. Han nevnte dette på prestedømmet i går kveld. Da han ble kalt som apostel 36 år gammel, var hans barn 12, 9 og 4 år gamle. Søster Monson og disse barna har gitt sin ektemann og far til Kirken og dens plikter i over 50 år. De har utholdt jordelivets sykdommer og krav, slag og støt som alle andre, og noen av dem ligger utvilsomt ennå foran dem. Men president Monson bevarer alltid sitt gode humør gjennom det hele. Ingenting gjør ham nedstemt. Han har bemerkelsesverdig tro og usedvanlig utholdenhet.

President, fremfor denne forsamling, både de som ses her og de vi ikke ser, sier jeg at vi elsker og hedrer deg. Din hengivenhet er et eksempel for oss alle. Vi takker deg for ditt lederskap. Fjorten andre med en apostels embede, i tillegg til andre på denne forhøyningen, de som sitter i forsamlingen og en hærske som er forsamlet over hele verden, vi elsker deg, oppholder deg og står skulder ved skulder med deg i dette verk. Vi vil lette dine byrder på enhver måte vi kan. Du er et av de himmelske sendebud som ble kalt før verdens grunnvoll ble lagt til å svinge Jesu Kristi evangeliums banner for hele verden. Det gjør du på strålende vis. Om det evangelium som blir forkynt, den frelse det gir og Han som gjør den mulig, vitner jeg i vår Herre Jesu Kristi store og strålende navn. Amen. ■

NOTER

1. Jesaja 2:2; 11:12.
2. “I denne skjønne morgenstund”, *Salmer*, nr. 1.
3. Lære og pakter 68:4.
4. Se 1 Korinterbrev 13:13.
5. Se 1 Korinterbrev 1:23.
6. Lære og pakter 6:9; 11:9.
7. Jesaja 61:1.
8. Efeserne 3:8.
9. Se Harold B. Lee, i “The Message”, *New Era*, jan. 1971, 6.
10. Se Matteus 5:3–12.
11. Matteus 5:21–22; se også 3 Nephi 12:22.
12. Matteus 5:27–28.
13. Matteus 5:48.
14. Se Romerne 14:11; Mosiah 27:31.
15. Lære og pakter 88:81.
16. Lære og pakter 88:89–90, 92.